

Lyndon LaRouche: »Kablet er skåret over«

Det britiske Imperies Bail-in driver verden frem mod termonuklear Tredje Verdenskrig

April 2014 – »Præsidenten for De forenede Stater leger nu med en termonuklear krig, som vil involvere USA og andre imod Rusland og Kina«, lød Lyndon LaRouches anklage den 4. april. »Og derfor må præsidenten for De forenede Stater af denne grund stilles for en rigsret.«

Obama er intet andet end en marionet for den britiske Dronning og det finansimperium, hun repræsenterer, og som er fast besluttet på at tvinge de større magter i Eurasien til at underkaste sig – som Europa har gjort – en udplyndring, som fører til udslettelse, eller også stå over for en termonuklear konfrontation af den slags, som de nu forsøger at iscenesætte omkring krisen i Ukraine, som de oprindeligt skabte.

Drivkraften bag dette krigsfremstød er, som LaRouche gentagne gange har forklaret, hele det transatlantiske finanssystems sammenbrud, som er fremskyndet af beslutningen om at skifte over til fremgangsmåden med »bail in« for global bankreorganisering.

LaRouche har sammenlignet denne aktuelle »bail-in«-iscenesættelse med en elevators frie fald fra en skyskrabers 70. etage. »Kablet er allerede skåret over«, erklærede LaRouche.

Under en diskussion den 5. april forklarede LaRouche: »Man kan bruge en meget simpel tommelfingerregel: Tag den inflation, der er fremkommet, dvs. væksten af Wall Streets spekulation, siden Bill Clinton forlod præsidentembedet. Tag samtlige regnskaber i USA, siden Bill Clinton forlod embedet som præsident. Alt det, der er forøget mht. Wall Street, er falsk.

Når bail-in derfor begynder – og husk, der fandtes aldrig nogen virkelig nettovækst i USA's fysiske økonomi, faktisk siden Bill Clinton, men selv tidligere. Den nedadgående kurve i USA, mht. arbejdskraftens produktive evne, begyndte grundlæggende set med indledningen af krigen i Indokina. Det kollapsede på det tidspunkt. Siden da har USA ikke haft nogen faktisk nettovækst i den fysisk-økonomiske produktivitet.

Se nu på tallene dengang, og se på stigningen: Det er stigningen i den opadgående bail-out. Alle bail-outs udgår fra det niveau, faktisk. Når bail-in kommer til, er det, man gør, faktisk, at man kolliderer hele den nominelle værdi, som er involveret i bail-out-systemet. Og det styrtdykker i en hyper-accelereret hastighed. Det er nøglen til at forstå dette spørgsmål. Når det først begynder, med bail-in-processen, som London forstår det, er sammenbruddets accelererende hastighed uundgåelig.

Så hvis briterne ikke kan gennemføre nummeret med en succesfuld krigsoperation, imod planeten, er det ude med dem ('screwed'). *Og det er, hvad spørgsmålet drejer sig om: Det er, hvad krigen drejer sig om.*

Se, hvis briterne kom ud af sammenbruddet – lasede og forslåede osv. – midt under en krig, så skylder de ikke noget! Det, der slår dem ihjel, er den gæld, de skylder! Den eneste måde, hvorpå de kan annullere den gæld, de skylder, nu, under bail-in-betingelserne, er *ved at gå i krig!* Og det er Det britiske Imperium, og ingen andre, som er i færd med at starte denne krig.«

Den pædagogiske, grafiske fremstilling af LaRouches »Typiske Kollapsfunktion« giver os det bedste redskab til at forstå den proces, der nu er i gang. Siden mordet på John F. Kennedy og lanceringen af Vietnamkrigen har vækstraten i USA's fysiske økonomi været negativ. I modsætning hertil er en hyperbolsk stigende vækst af de totale, finansielle aggregater (såsom derivater) blevet støttet af voksende monetære midler. Under denne fase i væksten af den spekulative finansboble måtte de monetære aggregaters vækstrate på et vist tidspunkt overstige de finansielle værdipapirers vækstrate, for blot at afholde denne værdipapirsboble fra at bryde – en politik, der undertiden kendes som »bail-out« eller »kvantitativ lempelse«.

Med skiftet over til Det britiske Imperiums forsøg på at indføre en »bail-in«-politik er en proces med ukontrollabel implosion af finansielle aggregater blevet udløst – ligesom en elevator i frit fald fra 70. etage i en bygning. Og Wall Street og City of London er så bankerotte og så desperate, at de er begyndt at markedsføre det, de selv kalder »bail-in-obligationer« – obligationer, som vil blive værdiløse, når bail-in indtræder. Det er ligesom at købe og sælge siddepladser til en elevator i frit fald – med en fornemmelse af på en eller anden måde at kunne hoppe af i sikkerhed ved tiende etage.

Hvilken størrelsesorden taler vi om med hensyn til den spekulative boble, der er ved at kollapse? I 1999, på det tidspunkt, hvor Glass-Steagall blev ophævet til fordel for Gramm-Leach-Bliley-Lewinsky-loven, stod de anslåede totale finansielle aggregater i hele verden i blot 275 billioner dollars. I dag er denne boble vokset hyperbolsk til henved 1.7 billiarder dollars – en seksdobling på 14 år! Som resultat af Det britiske Imperiums bail-in-politik kan man forvente, at værdiløse finansielle værdipapirer til henved 1,5 billiarder dollars vil gå op i røg.

Det er den drivende kraft bag en termonuklear krig. Og det er derfor, Obama omgående må stilles for en rigsret, og Franklin

D. Roosevelts Glass/Steagall-lov genindføres.

Specialrapport: Helga Zepp-LaRouche: Ny Renæssance eller Tredje Verdenskrig? Valget er dit!

»Der er et alternativ til udslettelseskrig: At skabe denne verden om til en Have for mennesker og gøre en ende på Imperium og elendighed«

»Hvad er det, der foregår i Europa? ... den virkelige krigsfare kommer fra den kendsgerning, at hele den transatlantiske sektor, dvs. USA og Europa, befinder sig i en proces et totalt sammenbrud af det finansielle system.«

Download (PDF, Unknown)

Lær af historien: John Quincy Adams om den amerikanske kontinentale

republikks mission og dens forhold til Rusland

Af Renee Sigerson – 12. april 2014 – I et brev fra Skt. Petersborg i 1811 understregede den amerikanske ambassadør til Rusland, John Quincy Adams, vigtigheden af etableringen af en amerikansk, kontinental republik, som skulle oprettes som en ny idé om opbygningen af en nation, oprettet på et højere niveau end det krigsbeherskede og imperiekontrollerede Europa; en Republik, der var befriet for den gentagne, despotiske leg, der gik ud på at slynge den ene befolkningsgruppe imod den anden til gavn for Imperiets magt. I breve skrev Adams til USA, mens Rusland, hvortil han var udsendt, samlede sig sammen som forberedelse til det, som man erkendte var en uundgåelig invasion af Napoleon:

»Hvis det parti (dvs. Føderalisterne) ikke slås effektivt ned ... vil Unionen være tabt. I stedet for en nation, der har samme udstrækning som det nordamerikanske kontinent, forudbestemt af Gud og naturen til at blive det mest folkerige og mest magtfulde folk, der nogen sinde er sammensat under en social enhed, vil vi få en mangfoldighed uden ende af små, ubetydelige klaner og stammer, som evig og altid ligger i krig med hinanden om en klippe, eller en fiskedam, de europæiske herrers og undertrykkers leg og legendariske fortælling.«

I en anden brevveksling skrev han:

»Hele det nordamerikanske kontinent synes af det Guddommelige Forsyn at være forudbestemt til at befolkes af en nation, som taler ét sprog, som bekender sig til et overordnet system af religiøse og politiske principper, og som er tilpasset én overordnet, grundlæggende kvalitet af sociale praksisser og skikke.«

Bemærk hans anvendelse af udtrykket »system ... af principper«, som er typisk for hele Adams' tankegang. Hans understregning af amerikansk enhed var på ingen som helst måde udtryk for fordomme over for andre nationer eller sprogkulturer: dette er manden, som forsvarede Latinamerika mod invasion fra Imperiet; som talte flydende fransk, fra han var barn; lærte sig selv klassisk tysk så godt, at han kunne oversætte klassiske værker; som levede i Rusland, ikke blot som ambassadør, men også som en ven af førende, videnskabelige kredse; og som forsvarede afrikanere mod det globale slavesystem ved amerikanske domstole. Han ledtes i sine idéer om regeringsform af en reference til et guddommeligt forsyns hensigt med hele menneskehedens eksistens, som så smukt beskrives i Lyndon LaRouches seneste artikel. Han havde således idéen om en amerikansk kultur, bygget på et højere princip end den imperiekultur, som beherskede Europa.

Adams' arbejde med at forhandle den nordvestlige grænse af et kontinentalt USA med den russiske regering begyndte med det samme, han ankom i 1809. Hans primære samtalepartner om denne indsats var den strengt anti-britiske, pro-udviklingsrådgiver Rumiantsov (undertiden stavet Romanzoff), som, iflg. Adams, sagde til denne kort efter hans ankomst: Ruslands

»tilknytning til De forenede Stater er stadig, mere stadig end De er klar over.«

Umiddelbart inden Napoleons invasion arrangerede Rumiantsov et tilbud til USA om, at Rusland skulle optræde som mægler mellem USA og Storbritannien for at undgå det, der skulle blive til Krigen i 1812. Rusland ønskede at være i stand til at bevare relationerne med USA intakte, til trods for, at Napoleons angreb tvang dem ind i en alliance med Storbritannien. Hvis USA og Storbritannien kom i krig, ville Rusland være nødsaget til at nedgradere sine relationer med USA. Præsident Madisons klodsethed bidrog til, at dette tilbud aldrig blev taget op, og da Krigen i 1812 begyndte, blev Rumiantsov i stigende grad skubbet til side som toprådgiver til Tsaren, med den pro-

britiske Nesselrode som hans erstatning.

Den pro-amerikanske Rumiantsov vendte sig mod andre bestræbelser for at forsvare sit synspunkt om en russisk-amerikansk alliance omkring økonomisk fremskridt. Han finansierede af egne midler en ny søfartsekspedition til Alaskas kyst. I mellemtiden forlod hans gode ven Adams snart Rusland for at forhandle Traktaten i Gent, som afsluttede Krigen i 1812, og han blev for en kort tid ambassadør til Storbritannien på sin vej til at blive udenrigsminister. Deres samarbejde resulterede senere i Præsident Adams' 1824-traktat med Rusland (til trods for den britiske premierminister Castlereagh's bestræbelser på at overbevise USA om, at det post-napoleonske Rusland var en imperial fjende af de amerikanske lande), en traktat, som fastlagde den første internationalt anerkendte afgrænsning på De forenede Staters nordlige grænse på vestkysten.

Billede: John Quincy Adams (1767 – 1848)

Schiller Instituttets Ugeavis 16 – 2014

Download (PDF, Unknown)

Politisk orientering den 10 april 2014

Lad ikke krisen i Ukraine føre til 3. Verdenskrig!

Den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche advarede i begyndelsen af februar om, at verden befandt sig i en nedtælling til atomkrig, der kunne udløses fra slutningen af februar og fremefter, hvis ikke det lykkedes at vriste USA ud af Storbritanniens geopolitiske kløer, og erstatte konfrontationspolitikken over for Rusland og Kina med en politik baseret på gensidig respekt og samarbejde. Et kursskifte, der bedst kunne effektueres, hvis præsident Barack Obama blev fjernet som præsident under trussel om en rigsretssag.

LaRouche begrundede sin advarsel med, at de mange bankhjælpepakker efter finanskrisen i 2008 ikke har reddet det transatlantiske finanssystem, som stadig er i dyb krise, og at den planlagte bail-in-proces – dvs. at man bruger bankkundernes penge til at redde bankerne – ikke vil redde systemet, men tværtimod medføre panik. Det vestlige finanssystem synger altså på sidste vers, og man har desperat brug for at undertvinge sig Rusland og resten af Eurasien, så man kan fjerne den eneste reelle udfordring til Storbritannien og USA, og plyndre det økonomiske potentiale, der er opbygget i Asien over de seneste årtier.

GDE Error: Error retrieving file - if necessary turn off error checking (404:Not Found)

Schiller Instituttets Ugeavis 15 – 2014

Download (PDF, Unknown)

Det er Det britiske Imperium, fæhoved!

Flyveblad fra LPAC uddelt over hele USA.

Download (PDF, Unknown)

**Seneste rapporter om
'Klimaforandringer': USA og
Obama:
Hold op med at spise for at**

redde planeten; Væk med mejeriprodukter og oksekød!

4. april 2014 – Seneste kapitel i rækken af onde rapporter om global opvarmning fra FN's Internationale Klimapanel (IPCC) udkom den 31. marts; forud for publiceringen udstedte Obamas Hvide Hus en erklæring den 28. marts, der hævdede det samme: Jordens klima er ved at blive ødelagt af menneskelige aktiviteter. Mennesket må begrænse sig selv ihjel. Uanset indpakningen, så er budskabet dekretet om folkemord, som det er blevet udstedt af Dronning Elizabeth og hendes kohorter, at verden er overbefolket. Mindst seks milliarder af de godt syv milliarder mennesker i verden bør elimineres.

En sikker måde at opnå dette på – bortset fra atomkrig – er at skabe hungersnød, som mange gange er blevet gjort af Det britiske Imperium. Denne udvikling er nu i gang på de amerikanske kontinenter, i tilslutning til Afrika og dele af Asien. Manglen på vand i Californien, Texas og andre vestlige delstater, nedskæringerne inden for landbrugsområdet, kombineret med mangel på handling for at lukke Wall Street ned, resulterer nu i massiv nedgang inden for fødevareproduktion.

Dette er godt, siger de, der bakker op om IPCC, fordi »landbrugsforurening« må stoppe. En ny svensk undersøgelse siger, at de værste til at slippe drivhusgasser ud inden for fødevareproduktion, er kød- og malkebestande, hvis metangas skader klimaet. Chalmers University-gruppen har udgivet en forskruet analyse, som hævder, at, med mindre det stoppes, vil produktionen af okse- og lamme-kød tegne sig for halvdelen af alt udslip af drivhusgasser fra landbruget i 2070. Ost og andre mejeriprodukter vil tegne sig for ca. 25 % af den totale klimaforurening fra landbruget.

Hvad skal vi gøre? Vi skal opgive kød og mejeriprodukter. Undersøgelsesteamet fastslår, at okse- og lammekød tilsammen kun tegner sig for 3 % af verdens kalorieindtag, så det vil ikke være et tab at ophøre med at producere det.

Den svenske rapport lyder som en parodi af Dean Swift, men en dødbringende af slagsen.

»Vi har vist, at reduktion af forbruget af kød og mejeriprodukter er nøglen til at bringe klimaforurening fra landbruget ned til et forsvarligt niveau«, skrev Fredrik Hedenius, medlem af undersøgelsesteamet. Undersøgelsen advarer mod den vrangforestilling, at der skulle være nogen anden måde at nedskære forureningen fra dyrehold på. »Disse [forurenende] udslip kan reduceres med effektiv nytte inden for produktionen af kød og mejeriprodukter, så vel som ved hjælp af nye teknologier. Men de potentielle reduktioner fra disse forholdsregler er forholdsvis begrænsede og vil formentlig ikke være tilstrækkelige til at holde os inden for klimabegrænsningen, hvis forbruget af kød og mejeriprodukter forsat vokser.«

Stop kvægprutterne – »Biofordøjelse«

Det amerikanske kvæghold er, under den aktuelle Wall Street/London-politik, allerede skrumpet ind til henved 87 million stk. i alt (det samme som i 1951, hvor toppen lå på 110 millioner). Der har været drastiske reduktioner i antal kvæg i Texas. Det amerikanske forbrug af oksekød per person falder i øjeblikket dramatisk. Dette er Det britiske Imperiums politik, som udfolder sig.

Ikke desto mindre nægter kongresmedlemmer, som er imod global opvarmning, nominelt imod Obama, at tage initiativ til en rigsretssag. Det hvide Hus udsteder den ene sindssyge eksekutive ordre efter den anden, som ødelægger fødevareforsyningen og basale eksistensmidler.

Det hvide Hus' erklæring om klimaforandringer fra 28. marts indeholdt en liste over opdaterede, gale planer for at »afbøde klimaforandringer« ved at nedskære metangas og anden »kulstofforurening« (som det fremlagdes i »Præsidentens Klimahandlingsplan« fra juni 2013). Den nye erklæring anviser en liste over tiltag, opdelt efter kategori – energi, transport, landbrug. For eksempel reduktion af metangas på lokaliteterne med fracking-brønde. Og at gå efter kvægflatulens og dampe fra møddinger.

»Denne metan-strategi er en enkelt komponent i en serie af tiltag« for at opnå Obamas mål med at sænke udslip af drivhusgas med 17 % af 2005-niveauet, i år 2020, iflg. Dan Utech, særlig assistent til Obama for energi og klimaforandring, som talte med reportere den 28. marts.

Med hensyn til landbruget skal et nyt »biogas vejkort« bekendtgøres af Landbrugs- og Energiministeriet og Regeringskontoret for Miljøbeskyttelse. Planen er at anviser veje til at fremskynde anvendelsen af »metan-fordøjere« – maskiner, der nedbringer kvægprutter – med det mål at skære udslippet af drivhusgasser fra mejerisektoren ned med 25 % i 2020.

I anledning af årsdagen for mordet på Martin Luther King, 4. april 1968

»Du er måske 38 år gammel, som jeg tilfældigvis er. Og en dag ligger der en stor udfordring foran dig og opfordrer dig til at gå i brechen for et storslået princip, et storslået spørgsmål; en storslået sag. Og du nægter at gøre det, fordi du er bange ... Du nægter at gøre det, fordi du ønsker at leve længere ... Du er bange, fordi du vil miste dit job, og du er bange for at blive kritiseret og miste din popularitet; eller du er bange for, at nogen vil stikke dig ned, eller skyde dig, eller bombe dit hus; så du nægter at tage det ansvar ... «

»Ja, du vil måske leve videre til du er 90, men du vil være lige så død som 38-årig, som du vil være ved de 90. Og at du ophører med at drage livets ånde er kun en forsinket bebudelse af åndens forudgående død. Du døde, da du nægtede at gå i brechen for retten. Du døde, da du nægtede at gå i brechen for sandheden. Du døde, da du nægtede at gå i brechen for retfærdigheden.«

– Martin Luther King, Ebenezer Baptist Church, Atlanta, november 1967.

Nøjagtig ét år før sin død ved morderhånd holdt dr. Martin Luther King en tale i New York City's Riverside Church, hvori han bebudede sin moralske fordømmelse af Vietnamkrigen. I det øjeblik, den 4. april 1967, trådte King tilbage fra at være talsmand og katalysator for den amerikanske borgerrettighedsbevægelse og påtog sig det moralske ansvar for USA's præsidentskabs globale og udenrigspolitiske handlinger. Han blev mødt med den mest intense ildstorm af kritik, han

havde været ude for i sit liv. I et interview/dialog den 5. juli 2013 med kongresmedlem John Lewis, en medstifter af Studenternes Ikke-volds-koordinationskomite i 1960, og den sidste, levende person, som talte ved Marchen mod Washington i 1963, fremhævede journalist Amy Goodman:

»På daværende tidspunkt kaldte Time magasinet [Kings] tale for 'demagogisk bagvaskelse, der lød som et manuskript til Radio Hanoi.' Det er dr. Kings tale imod Vietnamkrigen i 1967. Washington Post erklærede, at King havde, citat, 'forringet sin nyttighed for sin sag, sit land, sit folk.'« Kongresmedlem John Lewis' respons var: »Jeg mener, at det er meget uheldigt med sådanne publikationer som Time magasinet og Washington Post? Hvis de skulle skrive de artikler om i dag, ville det være en helt anden historie. Dr. King havde ret. Han havde ret – ligesom så mange andre, der offentligt gik imod krigen, hvad enten det var Eugene McCarthy eller andre, og senere Bobby Kennedy. Det, som krigen var med til at ødelægge: så mange menneskers håb, drømme og ønsker.«

Alt imens John Lewis kommer med en velfortjent lovprisning af Kings Riverside Church-tale, så er Kings tale fra 3. april 1968 unik i amerikansk histories og verdenshistoriens optegnelser. (Man hævder blandt kristne teologer, at Jesu Kristi accept, i Gethsemane Have, af prisen for sin genløsningsmission for menneskeheden – at han ville blive korsfæstet – er en handling, der ikke kan gentages. »Kristi efterfølgelse« – at tale sandt imod magten, selv med sit liv som indsats – er, imidlertid, en gentagelse af Gethsemane-princippet, et »udødeligt vidnesbyrd« om princippet sandhed. De fire ny-testamentelige evangelister fortæller, at Jesu Kristi accept af Gethsemanes bitre kalk omgående efterfølges af hans korsfæstelse næste dags middag. Kings bevidste accept af »prisen for discipelskab« skulle blive efterfulgt af hans død mindre end fireogtyve timer senere, kl. 6.01 den 4. april.)

King benyttede sig af profetisk forudviden. Han besluttede at

konfrontere sine nærmeste medarbejdere, og sine tilhængere, i form af et møde i Bishop Charles Mason Temple i Memphis, Tennessee, med deres naturs sande udødelighed. Mange mennesker citerer ofte talens inspirerende slutning, men metaforen i begyndelsen af talen gør det ekstremt klart, at helheden er en gennemkomponeret enheds-idé. Alt imens talen fremstår som improviseret, er den imidlertid, fra første til sidste sætning, komponeret over ét, og kun ét tema: udødelighed. Dette er virkelig Martin Luther Kings »Gethsemane«-tale.

Uden at spille tiden genskaber King først, visuelt og verbalt, den historiske rum-tids bue og brise, i hvilken hans bemærkninger, renovationsarbejdernes sag og Kings sidste nat på Jorden, ville være placeret:

»Noget er i ved at ske i Memphis; noget er ved at ske i vores verden. Og ved I hvad, hvis jeg stod ved tidens begyndelse, med mulighed for at tage et slags generelt og panoramisk overblik over hele menneskehedens historie frem til i dag, og Den Almægtige sagde til mig, »Martin Luther King, i hvilken tidsalder ønsker du at leve?«

Så ville jeg foretage en mental flyvning til Egypten, og jeg ville betragte Guds børn og deres storslåede udvandring fra Egyptens mørke fangekældre igennem, eller rettere tværs over Det røde Hav, gennem ødemarken og videre frem til Det forjættede Land. Og på trods af det storslåede syn ville jeg ikke standse dér.«

»Jeg ville rejse videre til Grækenland og i mit sind drage til Olympen. Og jeg ville se Platon, Aristoteles, Sokrates, Euripides og Aristofanes samlet rundt om Parthenon. Og jeg ville iagttage dem rundt om Parthenon, mens de diskuterede virkelighedens store og evige spørgsmål. Men jeg ville ikke standse dér.«

»Jeg ville rejse videre, selv frem til Det romerske Imperiums velmagtsdage. Og dér ville jeg se udviklinger,

gennem forskellige kejsere og ledere. Men jeg ville ikke standse dér.«

»Jeg ville endda nå frem til Renæssancens tid og få et hurtigt billede af alt det, som Renæssancens gjorde for menneskets kulturelle og æstetiske liv. Men jeg ville ikke standse dér.«

»Og jeg ville endda rejse videre til den mand, efter hvem jeg er opkaldt, og hans levested. Og jeg ville betragte Martin Luther, mens han fastgjorde sine femoghalvfems teser på døren til Wittenberg kirke. Men jeg ville ikke standse der ... «

»... Mærkeligt nok ville jeg vende mig mod Den Almægtige og sige, »Hvis Du vil tillade mig at leve blot nogle få år i anden halvdel af det 20. århundrede, vil jeg være tilfreds.«

Mod slutningen af sin tale reflekterede King også over sit nær-mord som følge af et knivstikkeri i New York City i 1958:

»Der stod i New York Times den næste morgen, at hvis jeg havde nyst, ville jeg være død. Nå, men ca. fire dage senere, efter operationen, efter at mit bryst var blevet åbnet og knivsbladet var blevet fjernet, gav de mig lov til at bevæge mig rundt på hospitalet i en kørestol. De gav mig lov til at læse noget af den post, der var kommet, fra hele landet og fra hele verden kom der venlige breve. Jeg læste nogle få af dem, men der var ét, som jeg aldrig vil glemme. Jeg havde fået brev fra præsidenten og fra vicepræsidenten. Jeg har glemt, hvad der stod i de telegrammer. Jeg havde fået besøg og et brev fra New Yorks guvernør, men jeg har glemt, hvad der stod i det brev. Men der var et andet brev, der kom fra en lille pige, en ung pige, som var elev på White Plains High School. Og jeg så på et brev, og jeg vil aldrig glemme det. Det sagde ganske enkelt,

'Kære dr. King,

Jeg er en elev i niende klasse på White Plains High School.

Det burde ikke betyde noget, men jeg vil gerne nævne, at jeg er en hvid pige. Jeg læste i avisen, hvad der var sket med Dem, og om Deres lidelser. Og jeg læste, at hvis De havde nyst, ville De være død. Og jeg skriver ganske enkelt for at sige, at jeg er så glad for, at De ikke nyste.'

Og i aften vil jeg gerne sige – i aften vil jeg sige, at jeg også er glad for, at jeg ikke nyste.«

Efter at have fortalt om alle de ting, som det var lykkedes ham at sætte gang i, være en del af og opnå – Birmingham, Marchen mod Washington, Loven om Borgerrettigheder (1964), Nobels Fredpris (1964), Selma, Loven om Retten til at Stemme (1965), oppositionen til Vietnamkrigen – »fordi jeg ikke nøs«, hævder King, »det betyder faktisk ikke noget nu, for jeg har været på Bjergets Top«, med en reference til Moses, som ikke kom ind i Det forjættede Land efter at have ført hebræerne igennem ørkenen i fyrre år, men klatrede op på toppen af Nebobjerget og af Gud fik lov at se det. King talte om, hvordan han havde set fremtiden, levede i fremtiden, og var udødelig i den forstand. King talte ikke ud fra en forudelse om døden; han talte ud fra sin accept af prisen for discipelskab.

»Jeg ved ikke, hvad der vil ske nu. Vi har en vanskelig tid foran os. Men det er lige meget med mig nu, for jeg har været på bjergets top.

Og det gør mig intet.

Ligesom alle andre vil jeg gerne leve et langt liv. Et langt liv har sin berettigelse. Men det bekymrer jeg mig ikke om nu. Jeg ønsker kun at gøre Guds vilje. Og han har givet mig lov til at gå op ad bjerget. Og jeg har kigget ud over det. Og jeg har set Det forjættede Land. Men jeg vil gerne have,

at I ved i aften, at vi, som et folk, vil nå frem til Det forjættede Land!«

Foto: Martin Luther King holder sin berømte tale, 'I have a dream' på trapperne til Lincoln Memorial i den amerikanske hovedstad Washington D.C. den 28. august 1963 i forbindelse med den store borgerrettighedsmarch "March on Washington for Jobs and Freedom".

Schiller Instituttets Ugeavis 14 – 2014

Download (PDF, 48KB)

Helga Zepp-LaRouche: I stedet for at blive ofre i Obamas krigsspil: Vi skal skabe det andet økonomiske mirakel sammen med Kina!

29. marts 2014 – Forfatteren af et klassisk, historisk drama kunne ikke have fremstillet den fundamentale forskel bedre på scenen: De på hinanden følgende begivenheder, hvor præsident Obama deltager i forskellige topmøder i Europa, og den

kinesiske præsident Xi Jinpings statsbesøg i Holland, Frankrig, Tyskland og Belgien, har præsenteret to direkte modstridende muligheder for Tyskland og Europa. I Obamas krigsspil er Tyskland blot den undværlige, geostrategiske spillebold, som sluttelig skal betale regningen for sanktionsspiralen mod Rusland, og på hvis territorium en truende krig ville finde sted. Samarbejdet med Xi Jinpings perspektiv om opbygningen af den Nye Silkevej gør det derimod muligt for Tyskland at skabe det andet økonomiske mirakel.

I øjeblikket bobler det under overfladen i Tyskland. Et mere eller mindre voksende antal mennesker bliver bevidste om, at vi har nået et nyt faseskifte. Reaktionen på Obamas »åbningstale« i Bruxelles, hvor han dels bebudede en forstærket militær tilstedeværelse i Polen og De baltiske Stater og endda stillede udstationering af NATO-styrker længere mod øst ved den russiske grænse i udsigt, dels bebudede en optrapning af de amerikanske sanktioner mod Rusland samt forsøgte at lægge pres på Europa om at gøre det samme, reflekterer den skrøbelighed, som i mellemtiden har udviklet sig i den vestlige alliance: Mens Obama, Cameron, Barroso og Van Rompuy fører sig frem som entusiastiske forkæmpere for den imperiale optrapning, der består i, at det 23 år lange forsøg på at fremrykke NATO's og EU's udvidelse mod øst nu, efter den russiske modstand på Krim, skal efterfølges af en optrapning af sanktionerne, så befinder de øvrige statschefer sig i et dybt dilemma med hensyn til denne politiks strategiske konsekvenser, herunder den voksende krigsfare. Og i befolkningen er et oprør i færd med at udvikle sig, hvor både vreden over den uforskammede mediemanipulation, såvel som den totale desillusionering over Obamas sande karakter, vokser.

Forbundskansler Merkel ærgrede sig på atomtopmødet helt sikkert over Obamas upassende idé om at overrumple statscheferne til at deltage i et interaktivt atomkrigsspil (!), men spillede dog alligevel med! Stedt over for den

umiddelbare fare for, at situationen i Ukraine har potentiale til at udvikle sig til en atomkrig, såvel som muligheden for, at sagen om det forsvundne malaysiske fly handler om et asiatisk »11. september«-terrorangreb, altså virkelighedens globale krigsfare, var der noget mere end makabert over idéen om, at statslederne skulle øve sig på en krigssimulering på deres tablets. Makaber er også Obamas henvisning til den lære, der står skrevet på det europæiske kontinents kirkegårde: »Vi konfronteres med det synspunkt, at større nationer kan undertrykke de mindre for at få deres vilje«, understregede Obama – og med det mente han sikkert Irak, Afghanistan, Libyen og Syrien, for slet ikke at tale om Panama og Somalia.

At Obama dernæst, af alle de fascinerende, mulige kulturskatte, som man kan besøge i den evige stad, under sit besøg i Rom lige netop ønskede at se Colosseum, skærer hans selvopfattelse ud i pap; en italiensk sladderwebsite offentliggjorde oven i købet en fotomontage af Obama iført Nero-udstyr foran det brændende Rom.

I Tyskland er der i mellemtiden opstået en udbredt erkendelse af, at det virkelige offer for en optrapning af sanktionerne mod Rusland sluttelig ville blive den tyske økonomi, de tyske arbejdspladser og befolkningens levestandard. En hel række repræsentanter for industrien, men frem for alt politikere i den ældre generation, der stadig har et meget godt begreb om, hvad det vil sige, på sit eget territorium at være udsat for en krig, som denne gang ville blive en atomkrig og den sidste krig, fordi den ville føre til menneskehedens udslettelse, har klart og tydeligt udtalt sig offentligt imod den fortolkning, at Rusland og Putin skulle være skurkene i denne konflikt. Günter Verheugen, tidl. EU-kommissær, Harald Kujat, tidl. generalinspektør for forbundshæren, Volker Treier, viceadministrerende direktør for DIHK, Max Otte, økonom, Dirk Müller, analytiker, Peter Gauweiler, vicepræsident for CSU, Gregor Gysi, leder af oppositionen i Forbundsdagen, Helmut Schmidt, tidl. forbundskansler, Erhard Eppler, tidl. leder af

SPD's kommission for grundværdier og præsident for Kirkedagen, og Horst Teltschik, tidl. leder af Sikkerhedskonferencen i München, for blot at nævne nogle, tog ordet og gik op imod dæmoniseringen af Rusland, som af massemedierne og imperiets repræsentanter bedrives på en måde, som ville have fået dr. Goebbels til at blegne af skam. Man går herved frem efter Bertrand Russells princip, at massepsykologi og moderne propagandametoder vil sørge for at overbevise menneskene om, at sne er sort.

Gennem det skabte, anti-russiske hysteri er det meningen, at man skal glemme, at Vesten, NATO og EU har brudt alle løfter, som blev givet efter Sovjetunionens sammenbrud. Skridt for skridt er NATO's og EU's udvidelse mod øst til Ruslands grænser blevet drevet fremad og systematisk optrappet frem til det punkt, hvor Rusland, af geostrategiske årsager, ikke længere ville kunne forsvares – nemlig gennem Ukraines integration i Vesten og tabet af adgangen til Sortehavet.

Dog, den vilkårlige fortolkning af folkeretten fra USA's og EU's side, som netop godkendte et kup i Kiev, der var finansieret af og havde forbindelse til udlandet, og som bragte nazister til magten, men ikke godkender flertallet af Krimbefolkningens ønske om at høre til Rusland, hævner sig allerede. For marionetterne insisterer frækt på deres eget liv: parlamentariker fra Svoboda, Igor Miroschnitschenko, der såmænd bare også er medlem af parlamentsudvalget for pressefrihed, tæver chefen for det ukrainske statsfjernsyn, og Julia Timosjenko er, iflg. en optagelse af en telefonsamtale, parat til at »tage en Kalaschnikov i hånden og skyde den skiderik [Putin] i hovedet.« Hun har desuden et problem med voldsfantasier: »Jeg vil rejse et oprør i hele verden, så snart jeg kan, så der – for pokker – ikke bliver så meget som en afbrændt mark tilbage af Rusland.«

Hvilken ånd, disse vestens skakbrikker er børn af, stod imidlertid allerede på forhånd klart. Den amerikanske regering og EU har imidlertid mistet enhver legitimitet og troværdighed

med deres skruppelløse udnyttelse af disse elementer.

I mange private kredse, i alle mulige foreninger og organisationer, finder der imidlertid i øjeblikket en debat sted, hvor nødvendigheden af at forsvare Tysklands interesser bliver diskuteret med en alvor og en lidenskab, som endnu aldrig tidligere er forekommet i hele den tyske forbundsrepublikks historie. Nu, hvor man begriber, at de krævede sanktioner mod Rusland først og fremmest er rettet imod Tysklands interesser, og at der består en fare for, at vi for tredje gang bliver trukket ind i en verdenskrig af geostrategiske grunde, reflekterer man i private kredse over historiens lange buer, der strækker sig fra Bismarck over Versailles- og Rapallo-traktaterne, over finansieringen af Hitler via chefen for Bank of England, Montagu Norman, og Prescott Bush, farfar til George W., og frem til omstændighederne omkring genforeningen og den påtvungne euro.

Den kinesiske statspræsident Xi Jinpings besøg og hans omfattende tilbud til Frankrig og Tyskland om samarbejde kom i denne situation som en forjættelse om fremtiden. For i stedet for at blive trukket ned i malstrømmen med konfrontationen mellem NATO og Rusland, findes der så sandelig det alternativ, at de europæiske stater genvinder suveræniteten over deres egen valutapolitik og økonomiske politik og i en ny, eurasisk alliance i fællesskab medvirker i opbygningen af Den eurasiske Landbro.

Ved denne opbygning drejer det sig ikke blot om de omfattende milliardkontrakter og joint-venture-aftaler for bilproducenter, specialprodukter, modehuse, miljøforetagender, elektromobilitet, kredsløbsøkonomi og mange flere sektorer, som utvivlsomt er af allerstørste vigtighed for den tyske eksportøkonomi og know-how. Det drejer sig om muligheden for at komme ud af den aktuelle geostrategiske konfrontationsdynamik og medvirke til en fælles fredsorden for det 21. århundrede.

At nå frem til dette bedre fremtidsperspektiv vil sandsynligvis ikke ske uden større omvæltninger. For det transatlantiske finanssystem står foran sin totale disintegration, som kan blive udløst af en bankerot af blot én af TBTF-bankerne (der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå bankerot). Federal Reserves seneste stresstest gjorde det, trods al massage af kendsgerningerne, tydeligt, at Citigroup er massivt underkapitaliseret og overeksponeret. Den bank, som i 2008 fik det største beløb i redningspakker, har fem år senere endnu ikke bragt sit hus i orden. Ifølge Pam Martens og bloggen »Wall Street on Parade« er bankernes insolvensrate i dag højere, end den var på krisens højdepunkt i 2009. Hvis bail-in-forordningen i Enhedsmekanismen for Afvikling (SRM) i den allernærmeste fremtid skulle blive taget i anvendelse, truer det absolutte sammenbrud af det transatlantiske finanssystem.

Alternativet til det kaos, som herved truer, består i en indføring i rette tid af et bankopdelingsystem i traditionen efter Roosevelts Glass/Steagall-lov, som sætter det område af banksektoren, som har at gøre med den fysiske realøkonomi, under beskyttelse. Når finanssystemets virtuelle kasinodel først er afskrevet, kan et kreditsystem i traditionen efter USA's første finansminister, Alexander Hamilton, træde i stedet og finansiere den Nye Silkevejs langsigtede projekter som en del af genopbygningen af verdensøkonomien.

Så bliver samarbejdet mellem verdensøkonomiens »to søjler«, Kina og Tyskland, som Xi Jinping har udtrykt det, begyndelsen til en ny epoke med samarbejde mellem denne verdens nationer. Og denne nye økonomiske orden må være inkluderende og også omfatte Rusland og USA. Tyskland kan og må gøre udslaget!

Vælg BüSo[1] ind i Europa-Parlamentet!

[1] Partiet Bürgerrechtsbewegung Solidarität med Helga Zepp-LaRouche som formand stiller op til Europa-Parlamentsvalget i Tyskland den 25. maj. (-red.)

Følg med i BüSos valgkampagne på: <http://www.bueso.de/>

Helga Zepp-LaRouche: I stedet for at blive ofre i Obamas krigsspil: Vi skal skabe det andet økonomiske mirakel sammen med Kina!

29. marts 2014 – Forfatteren af et klassisk, historisk drama kunne ikke have fremstillet den fundamentale forskel bedre på scenen: De på hinanden følgende begivenheder, hvor præsident Obama deltager i forskellige topmøder i Europa, og den kinesiske præsident Xi Jinpings statsbesøg i Holland, Frankrig, Tyskland og Belgien, har præsenteret to direkte modstridende muligheder for Tyskland og Europa. I Obamas krigsspil er Tyskland blot den undværlige, geostrategiske spillebold, som sluttelig skal betale regningen for sanktionsspiralen mod Rusland, og på hvis territorium en truende krig ville finde sted. Samarbejdet med Xi Jinpings

perspektiv om opbygningen af den Nye Silkevej gør det derimod muligt for Tyskland at skabe det andet økonomiske mirakel.

I øjeblikket bobler det under overfladen i Tyskland. Et mere eller mindre voksende antal mennesker bliver bevidste om, at vi har nået et nyt faseskifte. Reaktionen på Obamas »åbningstale« i Bruxelles, hvor han dels bebudede en forstærket militær tilstedeværelse i Polen og De baltiske Stater og endda stillede udstationering af NATO-styrker længere mod øst ved den russiske grænse i udsigt, dels bebudede en optrapning af de amerikanske sanktioner mod Rusland samt forsøgte at lægge pres på Europa om at gøre det samme, reflekterer den skrøbelighed, som i mellemtiden har udviklet sig i den vestlige alliance: Mens Obama, Cameron, Barroso og Van Rompuy fører sig frem som entusiastiske forkæmpere for den imperiale optrapning, der består i, at det 23 år lange forsøg på at fremrykke NATO's og EU's udvidelse mod øst nu, efter den russiske modstand på Krim, skal efterfølges af en optrapning af sanktionerne, så befinder de øvrige statschefer sig i et dybt dilemma med hensyn til denne politiks strategiske konsekvenser, herunder den voksende krigsfare. Og i befolkningen er et oprør i færd med at udvikle sig, hvor både vreden over den uforskammede mediemanipulation, såvel som den totale desillusionering over Obamas sande karakter, vokser.

Forbundskansler Merkel ærgrede sig på atomtopmødet helt sikkert over Obamas upassende idé om at overrumple statscheferne til at deltage i et interaktivt atomkrigsspil (!), men spillede dog alligevel med! Stedt over for den umiddelbare fare for, at situationen i Ukraine har potentiale til at udvikle sig til en atomkrig, såvel som muligheden for, at sagen om det forsvundne malaysiske fly handler om et asiatisk »11. september«-terrorangreb, altså virkelighedens globale krigsfare, var der noget mere end makabert over idéen om, at statslederne skulle øve sig på en krigssimulering på deres tablets. Makaber er også Obamas henvisning til den lære,

der står skrevet på det europæiske kontinents kirkegårde: »Vi konfronteres med det synspunkt, at større nationer kan undertrykke de mindre for at få deres vilje«, understregede Obama – og med det mente han sikkert Irak, Afghanistan, Libyen og Syrien, for slet ikke at tale om Panama og Somalia.

At Obama dernæst, af alle de fascinerende, mulige kulturskatte, som man kan besøge i den evige stad, under sit besøg i Rom lige netop ønskede at se Colosseum, skærer hans selvopfattelse ud i pap; en italiensk sladderwebsite offentliggjorde oven i købet en fotomontage af Obama iført Nero-udstyr foran det brændende Rom.

I Tyskland er der i mellemtiden opstået en udbredt erkendelse af, at det virkelige offer for en optrapning af sanktionerne mod Rusland sluttelig ville blive den tyske økonomi, de tyske arbejdspladser og befolkningens levestandard. En hel række repræsentanter for industrien, men frem for alt politikere i den ældre generation, der stadig har et meget godt begreb om, hvad det vil sige, på sit eget territorium at være udsat for en krig, som denne gang ville blive en atomkrig og den sidste krig, fordi den ville føre til menneskehedens udslettelse, har klart og tydeligt udtalt sig offentligt imod den fortolkning, at Rusland og Putin skulle være skurkene i denne konflikt. Günter Verheugen, tidl. EU-kommissær, Harald Kujat, tidl. generalinspektør for forbundshæren, Volker Treier, viceadministrerende direktør for DIHK, Max Otte, økonom, Dirk Müller, analytiker, Peter Gauweiler, vicepræsident for CSU, Gregor Gysi, leder af oppositionen i Forbundsdagen, Helmut Schmidt, tidl. forbundskansler, Erhard Eppler, tidl. leder af SPD's kommission for grundværdier og præsident for Kirkedagen, og Horst Teltschik, tidl. leder af Sikkerhedskonferencen i München, for blot at nævne nogle, tog ordet og gik op imod dæmoniseringen af Rusland, som af massemedierne og imperiets repræsentanter bedrives på en måde, som ville have fået dr. Goebbels til at blegne af skam. Man går herved frem efter Bertrand Russels princip, at massepsykologi og moderne

propagandametoder vil sørge for at overbevise menneskene om, at sne er sort.

Gennem det skabte, anti-russiske hysteri er det meningen, at man skal glemme, at Vesten, NATO og EU har brudt alle løfter, som blev givet efter Sovjetunionens sammenbrud. Skridt for skridt er NATO's og EU's udvidelse mod øst til Ruslands grænser blevet drevet fremad og systematisk optrappet frem til det punkt, hvor Rusland, af geostrategiske årsager, ikke længere ville kunne forsvares – nemlig gennem Ukraines integration i Vesten og tabet af adgangen til Sortehavet.

Dog, den vilkårlige fortolkning af folkeretten fra USA's og EU's side, som netop godkendte et kup i Kiev, der var finansieret af og havde forbindelse til udlandet, og som bragte nazister til magten, men ikke godkender flertallet af Krimbefolkningens ønske om at høre til Rusland, hævner sig allerede. For marionetterne insisterer frækt på deres eget liv: parlamentariker fra Svoboda, Igor Miroschnitschenko, der såmænd bare også er medlem af parlamentsudvalget for pressefrihed, tæver chefen for det ukrainske statsfjernsyn, og Julia Timosjenko er, iflg. en optagelse af en telefonsamtale, parat til at »tage en Kalaschnikov i hånden og skyde den skiderik [Putin] i hovedet.« Hun har desuden et problem med voldsfantasier: »Jeg vil rejse et oprør i hele verden, så snart jeg kan, så der – for pokker – ikke bliver så meget som en afbrændt mark tilbage af Rusland.«

Hvilken ånd, disse vestens skakbrikker er børn af, stod imidlertid allerede på forhånd klart. Den amerikanske regering og EU har imidlertid mistet enhver legitimitet og troværdighed med deres skruppelløse udnyttelse af disse elementer.

I mange private kredse, i alle mulige foreninger og organisationer, finder der imidlertid i øjeblikket en debat sted, hvor nødvendigheden af at forsvare Tysklands interesser bliver diskuteret med en alvor og en lidenskab, som endnu aldrig tidligere er forekommet i hele den tyske

forbundsrepublikks historie. Nu, hvor man begriber, at de krævede sanktioner mod Rusland først og fremmest er rettet imod Tysklands interesser, og at der består en fare for, at vi for tredje gang bliver trukket ind i en verdenskrig af geostrategiske grunde, reflekterer man i private kredse over historiens lange buer, der strækker sig fra Bismarck over Versailles- og Rapallo-traktaterne, over finansieringen af Hitler via chefen for Bank of England, Montagu Norman, og Prescott Bush, farfar til George W., og frem til omstændighederne omkring genforeningen og den påtvungne euro.

Den kinesiske statspræsident Xi Jinpings besøg og hans omfattende tilbud til Frankrig og Tyskland om samarbejde kom i denne situation som en forjættelse om fremtiden. For i stedet for at blive trukket ned i malstrømmen med konfrontationen mellem NATO og Rusland, findes der så sandelig det alternativ, at de europæiske stater genvinder suveræniteten over deres egen valutapolitik og økonomiske politik og i en ny, eurasisk alliance i fællesskab medvirker i opbygningen af Den eurasiske Landbro.

Ved denne opbygning drejer det sig ikke blot om de omfattende milliardkontrakter og joint-venture-aftaler for bilproducenter, specialprodukter, modehuse, miljøforetagender, elektromobilitet, kredsløbsøkonomi og mange flere sektorer, som utvivlsomt er af allerstørste vigtighed for den tyske eksportøkonomi og know-how. Det drejer sig om muligheden for at komme ud af den aktuelle geostrategiske konfrontationsdynamik og medvirke til en fælles fredsorden for det 21. århundrede.

At nå frem til dette bedre fremtidsperspektiv vil sandsynligvis ikke ske uden større omvæltninger. For det transatlantiske finanssystem står foran sin totale disintegration, som kan blive udløst af en bankerot af blot én af TBTF-bankerne (der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå bankerot). Federal Reserves seneste stresstest gjorde det, trods al massage af kendsgerningerne,

tydeligt, at Citigroup er massivt underkapitaliseret og overeksponeret. Den bank, som i 2008 fik det største beløb i redningspakker, har fem år senere endnu ikke bragt sit hus i orden. Ifølge Pam Martens og bloggen »Wall Street on Parade« er bankernes insolvensrate i dag højere, end den var på krisens højdepunkt i 2009. Hvis bail-in-forordningen i Enhedsmekanismen for Afvikling (SRM) i den allernærmeste fremtid skulle blive taget i anvendelse, truer det absolutte sammenbrud af det transatlantiske finanssystem.

Alternativet til det kaos, som herved truer, består i en indføring i rette tid af et bankopdelingssystem i traditionen efter Roosevelts Glass/Steagall-lov, som sætter det område af banksektoren, som har at gøre med den fysiske realøkonomi, under beskyttelse. Når finanssystemets virtuelle kasinodel først er afskrevet, kan et kreditsystem i traditionen efter USA's første finansminister, Alexander Hamilton, træde i stedet og finansiere den Nye Silkevejs langsigtede projekter som en del af genopbygningen af verdensøkonomien.

Så bliver samarbejdet mellem verdensøkonomiens »to søjler«, Kina og Tyskland, som Xi Jinping har udtrykt det, begyndelsen til en ny epoke med samarbejde mellem denne verdens nationer. Og denne nye økonomiske orden må være inkluderende og også omfatte Rusland og USA. Tyskland kan og må gøre udslaget!

Vælg BüSo[1] ind i Europa-Parlamentet!

Foto: Den franske præsident Hollande modtager den kinesiske præsident Xi og frue til statsmidag i Elysée-palæet. 2014.

[1] Partiet Bürgerrechtsbewegung Solidarität med Helga Zepp-LaRouche som formand stiller op til Europa-Parlamentsvalget i Tyskland den 25. maj. (-red.)

Konfrontation over Ukraine optrappes med risiko for Dommedag

28. marts 2014 – »Den lethed, med hvilken en konfrontation mellem to atommagter kunne eskalere til en strategisk udveksling af MIRVed ballistiske missiler, der bærer 3 til 10 hydrogenbomber hver, er blevet behandlet med alt for stor lethed under den igangværende krise over Ukraine«, skriver »Vietnam Veteran« i et udlæg torsdag morgen på *Sic Semper Tyrannis*-bloggen, som i vid udstrækning læses i det amerikanske efterretnings-etablissement.

»De vestlige medier har fulgt en degenerativ udvikling til en propaganda 24 timer hver dag ugen rundt. Der har ikke været noget forsøg på en afspænding af krisen. Faktisk eskalerer den. Det sker sandsynligvis, fordi Washington ikke kan indrømme, at de har begået en fejl ved at gribe ud efter dominans i Ukraine. Af en eller anden ugudelig årsag er NATO's ekspansion og Chevrons fracking af Ukraines skifergas værd at risikere dommedag for. Ulig de nederlag, der begyndte med bombardementet af Fort Sumter, invasionen af Belgien i 1914, eller Barbarossa i 1941, så kunne en krig i Ukraine i det 21. århundrede ødelægge den nordlige halvkugle og gøre den ubeboelig. Jeg forstår simpelthen ikke, hvorfor vi skulle løbe denne enorme risiko for en lille smule mere rigdom og magt. Dette må være resultatet af en kombination af uvidenhed, grådighed, fornægtelse og idelogi i det andet årti, i hvilket den vestlige elite har været frakoblet enhver fornemmelse for

love og reguleringer inden for internationale relationer.«

Svaret fra bloggens vært, pensionerede oberst Patrick Lang, lyder som følger:

»Jeg er fuldstændig enig. 'Bear baiting'[1] er en sport, man ikke bør give sig af med.

En yderligere faktor, der vækker bekymring i den situation, der er ved at tegne sig, er den tilsyneladende indsats for at føre taktiske atomvåben 'mere anvendelige'.

Atomvåben kan ikke bruges mod en anden atomstat uden at man risikerer en optrapning mod gensidig tilintetgørelse, og brugen af disse våben imod en ikke-atomstat ville simpelt hen være masse mord. Den eneste retfærdiggørelse af besiddelsen af disse ægte masseødelæggelsesvåben er som afskrækkelse.«

[1] En blodig sport, hvor man pudser hunde på en lænket bjørn

Den kinesiske præsident promoverer det Ny Silkevejsprojekt på historisk statsbesøg i Frankrig

27. marts 2014 – Den kinesiske præsident Xi Jinping ankom tirsdag til Frankrig på et tredages besøg, hvor franskmændene

giver ham den gennemførte røde-løber-behandling. Besøget fejrer 50-års jubilæet for optagelsen af relationer mellem Frankrig og Den kinesiske Folkerepublik, i 1964, da præsident Charles de Gaulle var den første vestlige præsident til at optage relationer med Kina, hvilket fejres i aften i Paris under Xi Jingpings besøg på Charles de Gaulles Instituttet. Mindehøjtideligheder, konferencer og arrangementer vil finde sted i løbet af hele året.

Under sit besøg, skrev onsdagsudgaven af *Le Monde*, »håber hr. Xi at promovere projektet om en 'Ny Silkevej', et tema, som han også vil gå i detaljer med i sin tale i morgen i UNESCO, i Paris. Kinas diplomati for den Ny Silkevej tilsigter at genopbygge en logistisk korridor, som kan fungere som stabile udstrømningscentre i Kinas indre provinser, og som også kan åbne det kinesiske marked for europæiske produkter.«

Præsident Xis europæiske rejse begyndte i Holland den 22. marts og vil slutte i Tyskland og Belgien. I Tyskland vil han besøge Duisburg, efter eget ønske, hvor Yuxinou-toget tre gange om ugen ankommer fra Chongqing, hvor den 11.179 kilometer lange jernbanelinje begynder i det sydvestlige Kina. I Bruxelles vil han mødes med EU-lederskabet, EU-rådets præsident Herman van Rompuy, præsident for EU-kommissionen José Manuel Barroso, samt præsidenten for EU-parlamentet Martin Schultz.

Ligeledes efter eget ønske begyndte Kinas præsident sin rejse til Frankrig i Lyon, der har en stærk historisk forbindelse med Kina. Som Frankrigs første centrum for silke går Lyons bånd til Kina tilbage til det 16. århundrede og er fortsat frem til i dag. AFP rapporterer, at, i en tale ved en middag med henved 150 lokale personligheder i Lyon, efter at have smagt noget Beaujolais, pølse og Beaufort-ost, sagde Xi, at byen »var et af de vigtige ankomststeder i Europa for Silkevejen, som begyndte i min hjemprovins Shaanxi.«

Lyons kærlighed til Kina blev først udviklet af jesuitterne i

1656 på Trinity College og igennem Fader Edmond Auger SJ (Jesu Selskab), som var involveret i missioner til Kina. I 1616 blev det første, latinske manuskript af Matteo Riccis *Om Jesu Selskabs kristne ekspeditioner til Kina* publiceret af Nicolas Trigault og oversat til fransk i Lyon samme år; jesuitterne sendte også missionærer til Kina fra Frankrig i det 17. århundrede.

Lyon er også vært for Det franko-kinesiske Institut, det eneste fungerende, kinesiske universitet uden for Kina. Grundlagt i 1920 er det et universitet på højeste niveau for de længst fremskredne studerende, i lighed med Frankrigs Ecole Normale. Det er her, mange kinesiske studenter er kommet for forberedende studier i det franske sprog, videnskab osv., og hvor de kan forfølge studier ved andre højere læresteder, før de vender hjem til Kina. Mange skoler i Lyon underviser i mandarinkinesisk som første eller andet sprog, og der er i øjeblikket 3.000 kinesiske studenter i byen.

At besøge Det franko-kinesiske Institut var den stærkeste grund til, at Xi Jinping ønskede at komme til Lyon for at mindes Zhou Enlai og Deng Xiaoping, som blev uddannet og udøvede deres politiske aktiviteter her. Xi Jinping er den fjerde højtstående kinesiske regeringsrepræsentant, der besøgte Lyon, idet de andre var daværende vicepremierminister Deng Xiaoping i 1975; præsident Jiang Zemin i 1994 og igen i 1999; og daværende vicepræsident Hu Jintao i 2001. Ifølge en fremstående sinolog besluttede Beijing, efter Kulturrevolutionens afslutning i 1976, at vedtage den gaullistiske vejledende planlægning som deres økonomiske model for fremtiden.

Sidst, men ikke mindst, er målet for rejsen at opveje et stort handelsunderskud fra Kina til Frankrig og integrere den franske økonomi i Kinas vækstplaner. Præsident Xi besøgte i onsdags Lyons førsteklases medicinske laboratorium, *bioMérieux*, som udvikler *in vitro* diagnosticeringsmetoder for smitsomme sygdomme, hjertekar-sygdomme og specifikke

cancerformer.

Kinas førende bilfabrikant, Dongfeng, skal skrive under på en andel i Peugeot (PSA), som for nylig var ude på dybt vand, og som staten også tager en andel i. Dongfeng og den franske stat investerer hver 800 millioner euro, den største investering af et kinesisk selskab i Frankrig. Kina repræsenterer allerede 20 % af Peugeots marked, og det fælles foretagende tilsigter at give Peugeot større adgang til de kinesiske og asiatiske markeder.

Det forventes, at man vil annoncere en kæmpehandel med Airbus Helicopters om levering af 1000 (EC175) helikoptere til Kina over de næste ti år via et franko-kinesisk industripartnerskab. Det forventes også, at Kina vil forny sin samling for ti år af A320 Airbusser i Tianjin. Kina forventes også at annoncere købet af 70 fly fra Airbus, 43 stk. A320, og fortsætte med købet af 27 stk. A330 fly, som Beijing sidste år indefrøs, da EU besluttede at beskatte CO₂-udslip fra udenlandske flyselskaber.

Eftersom der allerede er et meget fremskredent samarbejde omkring atomkraft og luftfart, arbejder franskmændene på nye kontrakter inden for andre områder: agro-industrielle foretagender (kineserne forventes at åbne deres grænser til fransk charcuteri, hvilket vil gøre alle de franske slagtere glade), sundhedstjenester og lægelaboratorier og med at hjælpe Kina med at løse deres luftforureningsproblemer i byerne.

Den kinesiske præsident

promoverer det Ny Silkevejsprojekt på historisk statsbesøg i Frankrig

27. marts 2014 – Den kinesiske præsident Xi Jinping ankom tirsdag til Frankrig på et tredages besøg, hvor franskmændene giver ham den gennemførte røde-løber-behandling. Besøget fejrer 50-års jubilæet for optagelsen af relationer mellem Frankrig og Den kinesiske Folkerepublik, i 1964, da præsident Charles de Gaulle var den første vestlige præsident til at optage relationer med Kina, hvilket fejres i aften i Paris under Xi Jingpings besøg på Charles de Gaulles Instituttet. Mindehøjtideligheder, konferencer og arrangementer vil finde sted i løbet af hele året.

Under sit besøg, skrev onsdagsudgaven af *Le Monde*, »håber hr. Xi at promovere projektet om en 'Ny Silkevej', et tema, som han også vil gå i detaljer med i sin tale i morgen i UNESCO, i Paris. Kinas diplomati for den Ny Silkevej tilsigter at genopbygge en logistisk korridor, som kan fungere som stabile udstrømningscentre i Kinas indre provinser, og som også kan åbne det kinesiske marked for europæiske produkter.«

Præsident Xis europæiske rejse begyndte i Holland den 22. marts og vil slutte i Tyskland og Belgien. I Tyskland vil han besøge Duisburg, efter eget ønske, hvor Yuxinou-toget tre gange om ugen ankommer fra Chongqing, hvor den 11.179 kilometer lange jernbanelinje begynder i det sydvestlige Kina. I Bruxelles vil han mødes med EU-lederskabet, EU-rådets præsident Herman van Rompuy, præsident for EU-kommissionen José Manuel Barroso, samt præsidenten for EU-parlamentet Martin Schultz.

Ligeledes efter eget ønske begyndte Kinas præsident sin rejse til Frankrig i Lyon, der har en stærk historisk forbindelse

med Kina. Som Frankrigs første centrum for silke går Lyons bånd til Kina tilbage til det 16. århundrede og er fortsat frem til i dag. AFP rapporterer, at, i en tale ved en middag med henved 150 lokale personligheder i Lyon, efter at have smagt noget Beaujolais, pølse og Beaufort-ost, sagde Xi, at byen »var et af de vigtige ankomststeder i Europa for Silkevejen, som begyndte i min hjemprovins Shaanxi.«

Lyons kærlighed til Kina blev først udviklet af jesuitterne i 1656 på Trinity College og igennem Fader Edmond Auger SJ (Jesu Selskab), som var involveret i missioner til Kina. I 1616 blev det første, latinske manuskript af Matteo Riccis *Om Jesu Selskabs kristne ekspeditioner til Kina* publiceret af Nicolas Trigault og oversat til fransk i Lyon samme år; jesuitterne sendte også missionærer til Kina fra Frankrig i det 17. århundrede.

Lyon er også vært for Det franko-kinesiske Institut, det eneste fungerende, kinesiske universitet uden for Kina. Grundlagt i 1920 er det et universitet på højeste niveau for de længst fremskredne studerende, i lighed med Frankrigs Ecole Normale. Det er her, mange kinesiske studenter er kommet for forberedende studier i det franske sprog, videnskab osv., og hvor de kan forfølge studier ved andre højere læreanstalter, før de vender hjem til Kina. Mange skoler i Lyon underviser i mandarinkinesisk som første eller andet sprog, og der er i øjeblikket 3.000 kinesiske studenter i byen.

At besøge Det franko-kinesiske Institut var den stærkeste grund til, at Xi Jinping ønskede at komme til Lyon for at mindes Zhou Enlai og Deng Xiaoping, som blev uddannet og udøvede deres politiske aktiviteter her. Xi Jinping er den fjerde højtstående kinesiske regeringsrepræsentant, der besøger Lyon, idet de andre var daværende vicepremierminister Deng Xiaoping i 1975; præsident Jiang Zemin i 1994 og igen i 1999; og daværende vicepræsident Hu Jintao i 2001. Ifølge en fremstående sinolog besluttede Beijing, efter Kulturrevolutionens afslutning i 1976, at vedtage den

gaullistiske vejledende planlægning som deres økonomiske model for fremtiden.

Sidst, men ikke mindst, er målet for rejsen at opveje et stort handelsunderskud fra Kina til Frankrig og integrere den franske økonomi i Kinas vækstplaner. Præsident Xi besøgte i onsdags Lyons førsteklases medicinske laboratorium, *bioMérieux*, som udvikler *in vitro* diagnosticeringsmetoder for smitsomme sygdomme, hjertekar-sygdomme og specifikke cancerformer.

Kinas førende bilfabrikant, Dongfeng, skal skrive under på en andel i Peugeot (PSA), som for nylig var ude på dybt vand, og som staten også tager en andel i. Dongfeng og den franske stat investerer hver 800 millioner euro, den største investering af et kinesisk selskab i Frankrig. Kina repræsenterer allerede 20 % af Peugeots marked, og det fælles foretagende tilsigter at give Peugeot større adgang til de kinesiske og asiatiske markeder.

Det forventes, at man vil annoncere en kæmpehandel med Airbus Helicopters om levering af 1000 (EC175) helikoptere til Kina over de næste ti år via et franko-kinesisk industripartnerskab. Det forventes også, at Kina vil forny sin samling for ti år af A320 Airbusser i Tianjin. Kina forventes også at annoncere købet af 70 fly fra Airbus, 43 stk. A320, og fortsætte med købet af 27 stk. A330 fly, som Beijing sidste år indefrøs, da EU besluttede at beskatte CO₂-udslip fra udenlandske flyselskaber.

Eftersom der allerede er et meget fremskredent samarbejde omkring atomkraft og luftfart, arbejder franskmændene på nye kontrakter inden for andre områder: agro-industrielle foretagender (kineserne forventes at åbne deres grænser til fransk charcuteri, hvilket vil gøre alle de franske slagtere glade), sundhedstjenester og lægelaboratorier og med at hjælpe Kina med at løse deres luftforureningsproblemer i byerne.

Foto: Præsident Xi Jinping skriver i gæstebogen den 26. marts 2014 under et besøg i Charles de Gaulle-stilftelsen i Paris

Obama rykker NATO nærmere en konfrontation med Rusland

27. marts 2014 – Trods påstande om det modsatte har præsident Obama, sammen med visse af sine europæiske allierede, rykket NATO nærmere en konfrontation med Rusland med sin rejse til Europa i denne uge. Obamas vice-nationale rådgiver Ben Rhodes sagde til reportere, der var med på præsidentens rejse til Rom i går, at USA, sammen med andre af sine NATO-allierede, vil øge styrkerne i Østeuropa som respons på Ruslands angivelige aggression imod Ukraine.

Selv om han var knap med detaljer mht. hvilken styrkeforøgelse man tænker på, sagde Rhodes, at idéen var at stille »en permanent tilstedeværelse til rådighed for at berolige vore allierede«. Han ville ikke sige, hvilke specifikke lande, der ville få yderligere amerikanske styrker, men iflg. *Associated Press* bemærkede han, at USA er særlig bekymret for Polen og de Baltiske stater. I Den britiske premierminister David Camerons erklæring til parlamentet i går lød der også et ekko af temaet om Polen og Baltikum.

»Vi bør gøre alt, vi kan, for at berolige Letland, Litauen og Estland og i Polen om, at vi virkelig tror på deres NATO-

medlemskab og de garantier, vi har givet dem«, sagde han.

Og i Washington skyndte den britiske forsvarsminister Phillip Hammond sig at berolige sine værter om, at sidste års afstemning i Underhuset imod at gå i krig mod Syrien ikke betød, at Storbritannien havde mistet sin appetit på udenlandske militærinterventioner (som *The Telegraph* skriver det).

»Vi er fortsat fast besluttet på at spille vores rolle på verdensscenen og gøre det som partner og allieret til USA«,

sagde han i går. I en tale på den britiske ambassade insisterede Hammond også på, at Vesten havde udelukket militæraktion imod Rusland, men bestemt ikke økonomisk krigsførelse.

»Vi har truffet en klar beslutning om, at den korrekte respons primært er diplomatisk, økonomisk og inden for energipolitik«, sagde han. »Den russiske økonomi er en akilleshæl. Kapital flygter ud af det russiske system som svar på de aktuelle begivenheder. Rusland er sårbar over for Vestens beslutninger om at investere i større energimæssig uafhængighed [for Europa] fra Rusland.«

Problemet er, naturligvis, at NATO faktisk ikke har den nødvendige konventionelle militærstyrke til at føre krig mod Rusland, hvilket betyder, at krig med sig bringer faren for en nuklear optrapning, selv om det ikke er alle, der vil indrømme det. »De begrænsede styrker på jorden i Europa er ikke beregnet til pludselig at sætte magt ind over for Rusland i løbet af nogle få dage«, sagde Anthony H. Cordesman, en militæranalytiker ved Center for Strategic and International Studies, til *New York Times*. »Grundlæggende set er det mest konstruktive, man kan gøre, ikke at skabe en sådan udfordring, at Rusland ville føle sig tvunget til at respondere.« Det er sandelig sandt, for hvem, der er fornuftig.

Alle disse rygter, der skaber frygt, som sættes i omløb om

Rusland, har imidlertid forårsaget, at der er udbrudt en debat i både Sverige og Finland om, hvorvidt disse to lande burde være medlemmer af NATO eller ej. En meningsmåling i Finland fandt, at flertallet af finnerne imidlertid foretrak en militær alliance med Sverige frem for at gå med i NATO. Debatten i Sverige om at tilslutte sig NATO har nået feberagtige højder, men meningsmålinger dér rapporterer, at flertallet af svenskere også er imod en tilslutning til NATO. Pensioneret general Gustav Hägglund, tidligere chef for Finlands forsvarsstyrker, sagde til *Defense News*, at, i et demokrati er det sundt at have en debat om landets fremtidige forsvarspolitik, men

»Jeg tror ikke, Rusland udgør en fare for Finland.«

Finland, som har en lang grænse mod Rusland, har en anden historie mht. Rusland end landene i Østeuropa.

»Rusland ville ikke vove at komme her«, sagde han. »De ville få en blodig næse, og det ved de«.

Foto: Obama inspicerer Roms Æresgarde

Obama rykker NATO nærmere en konfrontation med Rusland

27. marts 2014 – Trods påstande om det modsatte har præsident Obama, sammen med visse af sine europæiske allierede, rykket NATO nærmere en konfrontation med Rusland med sin rejse til Europa i denne uge. Obamas vice-nationale rådgiver Ben Rhodes sagde til reportere, der var med på præsidentens rejse til Rom

i går, at USA, sammen med andre af sine NATO-allierede, vil øge styrkerne i Østeuropa som respons på Ruslands angivelige aggression imod Ukraine.

Selv om han var knap med detaljer mht. hvilken styrkeforøgelse man tænker på, sagde Rhodes, at idéen var at stille »en permanent tilstedeværelse til rådighed for at berolige vore allierede«. Han ville ikke sige, hvilke specifikke lande, der ville få yderligere amerikanske styrker, men iflg. *Associated Press* bemærkede han, at USA er særlig bekymret for Polen og de Baltiske stater. I Den britiske premierminister David Camerons erklæring til parlamentet i går lød der også et ekko af temaet om Polen og Baltikum. »Vi bør gøre alt, vi kan, for at berolige Letland, Litauen og Estland og i Polen om, at vi virkelig tror på deres NATO-medlemskab og de garantier, vi har givet dem«, sagde han.

Og i Washington skyndte den britiske forsvarsminister Phillip Hammond sig at berolige sine værter om, at sidste års afstemning i Underhuset imod at gå i krig mod Syrien ikke betød, at Storbritannien havde mistet sin appetit på udenlandske militærinterventioner (som *The Telegraph* skriver det). »Vi er fortsat fast besluttet på at spille vores rolle på verdensscenen og gøre det som partner og allieret til USA«, sagde han i går. I en tale på den britiske ambassade insisterede Hammond også på, at Vesten havde udelukket militæraktion imod Rusland, men bestemt ikke økonomisk krigsførelse. »Vi har truffet en klar beslutning om, at den korrekte respons primært er diplomatisk, økonomisk og inden for energipolitik«, sagde han. »Den russiske økonomi er en akilleshæl. Kapital flygter ud af det russiske system som svar på de aktuelle begivenheder. Rusland er sårbar over for Vestens beslutninger om at investere i større energimæssig uafhængighed [for Europa] fra Rusland.«

Problemet er, naturligvis, at NATO faktisk ikke har den nødvendige konventionelle militærstyrke til at føre krig mod Rusland, hvilket betyder, at krig med sig bringer faren for en

nuklear optrapning, selv om det ikke er alle, der vil indrømme det. »De begrænsede styrker på jorden i Europa er ikke beregnet til pludselig at sætte magt ind over for Rusland i løbet af nogle få dage«, sagde Anthony H. Cordesman, en militæranalytiker ved Center for Strategic and International Studies, til *New York Times*. »Grundlæggende set er det mest konstruktive, man kan gøre, ikke at skabe en sådan udfordring, at Rusland ville føle sig tvunget til at respondere.« Det er sandelig sandt, for hvem, der er fornuftig.

Alle disse rygter, der skaber frygt, som sættes i omløb om Rusland, har imidlertid forårsaget, at der er udbrudt en debat i både Sverige og Finland om, hvorvidt disse to lande burde være medlemmer af NATO eller ej. En meningsmåling i Finland fandt, at flertallet af finnerne imidlertid foretrak en militær alliance med Sverige frem for at gå med i NATO. Debatten i Sverige om at tilslutte sig NATO har nået feberagtige højder, men meningsmålinger dér rapporterer, at flertallet af svenskere også er imod en tilslutning til NATO. Pensioneret general Gustav Hägglund, tidligere chef for Finlands forsvarsstyrker, sagde til *Defense News*, at, i et demokrati er det sundt at have en debat om landets fremtidige forsvarspolitik, men »Jeg tror ikke, Rusland udgør en fare for Finland.« Finland, som har en lang grænse mod Rusland, har en anden historie mht. Rusland end landene i Østeuropa. »Rusland ville ikke vove at komme her«, sagde han. »De ville få en blodig næse, og det ved de«.

Pentagon svarer på EIR

undersøgelse vedr. artikel af Sirkov om USA's krigsforberedelser mod Rusland

27. marts 2014 – Onsdag morgen besvarede Forsvarsministeriet med en præcist udformet erklæring en forespørgsel fra EIR vedr. artiklen »Vesten forbereder sig på krig med Rusland«[1] af dr. Konstantin Sivkov, præsident for Akademiet for Geopolitiske Studier, som i sin artikel fra 18. marts hævdede, at USA er i færd med at forberede sig til atomkrig mod Rusland i Europa, og at moderniseringen af B61 atombomben er en indikation på dette.

Talskvinde for Pentagon, Cynthia O. Smith, stod for den følgende erklæring her til morgen, som respons på Sivkovs artikel:

Rapporten om Atomholdningen fra 2010 konkluderede, at USA ikke vil udvikle nye atomspræghoveder; USA forfølger et Livsforlængelsesprogram (LEP) for spræghovederne for at sikre et sikkert, beskyttet og effektivt atomlager uden atomprøvesprængninger. Formålet med LEP er at styrke afskrækkelse gennem at sikre effektive midler til at udgøre en risiko for mål, ikke at støtte nye militære missioner eller give nye militære kapaciteter. LEP vil ikke give våbnene nye missioner eller evner. LEP ændrer muligvis målelige karaktertræk mht. præstation/design under processen med at erstatte forældede komponenter. For eksempel vil B61 LEP tillade mere plads til at inkorporere forholdsregler til sikkerhed og vished i spræghovedet. B61 LEP vil også yde forøget flyoverlevelse og sikrere afleveringsprofiler.«

Som svar på den påstand, at USA søger at ugyldiggøre den

russiske, strategiske afskrækkelse:

»Som erklæret i Rapporten til Kongressen fra juni 2013 om USA's Strategi for anvendelse af Atomvåben, så søger USA at bevare strategisk stabilitet over for Rusland. I overensstemmelse med målet om at bevare en effektiv afskrækkelsesholdning søger USA at forbedre den strategiske stabilitet ved at demonstrere, at det ikke er vor hensigt at ugyldiggøre Ruslands strategiske atomafskrækkelse eller at destabilisere det strategiske, militære forhold til Rusland. Strategisk stabilitet ville blive styrket gennem lignende russiske skridt over for USA og vore allierede.«

Alt imens erklæringen vil blive fortolket på forskellig vis, så hævder den klart, at det amerikanske militær ikke har nogen hensigt om at bruge den forstærkede B61-bombe til et atomart førsteangreb mod Rusland, ej heller har det til hensigt at ændre noget i USA's atomholdning.

Ikke desto mindre forbliver den påstand tilbage, at ændringerne i ydedygtigheden af det våben, der nævnes i erklæringen – at der er tale om en forøget flyoverlevelse – såvel som forbedringen af præcisionen og dets lave sprængkraft (der kan ændres fra 0,3 til 50 kiloton), rent faktisk udgør en ny nuklear kapacitet, som udviser skellet mellem nukleare og konventionelle våben og gør dem mere militært »anvendelige.«

Som respons på Pentagons svar bemærkede Lyndon LaRouche, at man ikke kan komme uden om den kendsgerning, at Det britiske Imperium gør fremstød for en politik om en nuklear konfrontation med Rusland og Kina som respons på det nuværende, globale, monetaristiske systems umiddelbart forestående død, som nu er gået ind i sin »bail-in«-undergangsfase. Kendsgerningen er, at udviklingen og opstillingen af nye, taktiske atomvåben, kombineret med opstillingen af det europæiske missilforsvarsprogram, ikke er andet end en politik for førsteangreb. LaRouche understregede, at det er en politik for førsteangreb, som er udtænkt i London

af Det britiske Imperium, og som forfølges af deres håndlanger i Det hvide Hus, Obama.

Læs også:

Helga Zepp-LaRouche, 22. marts, artikel:

Verden på randen af 3. Verdenskrig: Hvorfor modernisere USA's atomvåben?

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1592>

[1] Seneste Nyt 23. marts: SKAL EUROPA VÆRE SKUEPLADS FOR ATOMKRIG MED RUSLAND?

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

Pentagon svarer på EIR undersøgelse vedr. artikel af Sivkov om USA's krigsforberedelser mod Rusland

27. marts 2014 – Onsdag morgen besvarede Forsvarsministeriet med en præcist udformet erklæring en forespørgsel fra EIR vedr. artiklen »Vesten forbereder sig på krig med Rusland«[1] af dr. Konstantin Sivkov, præsident for Akademiet for Geopolitiske Studier, som i sin artikel fra 18. marts hævdede, at USA er i færd med at forberede sig til atomkrig mod Rusland i Europa, og at moderniseringen af B61 atombomben er en indikation på dette.

Talskvinde for Pentagon, Cynthia O. Smith, stod for den følgende erklæring her til morgen, som respons på Sivkovs artikel:

Rapporten om Atomholdningen fra 2010 konkluderede, at USA ikke vil udvikle nye atomsprænghoveder; USA forfølger et Livsforlængelsesprogram (LEP) for sprænghovederne for at sikre et sikkert, beskyttet og effektivt atomlager uden atomprøvesprængninger. Formålet med LEP er at styrke afskrækkelse gennem at sikre effektive midler til at udgøre en risiko for mål, ikke at støtte nye militære missioner eller give nye militære kapaciteter. LEP vil ikke give våbnene nye missioner eller evner. LEP ændrer muligvis målelige karaktertræk mht. præstation/design under processen med at erstatte forældede komponenter. For eksempel vil B61 LEP tillade mere plads til at inkorporere forholdsregler til sikkerhed og vished i sprænghovedet. B61 LEP vil også yde forøget flyoverlevelse og sikrere afleveringsprofiler.«

Som svar på den påstand, at USA søger at ugyldiggøre den russiske, strategiske afskrækkelse:

»Som erklæret i Rapporten til Kongressen fra juni 2013 om USA's Strategi for anvendelse af Atomvåben, så søger USA at bevare strategisk stabilitet over for Rusland. I overensstemmelse med målet om at bevare en effektiv afskrækkelsesholdning søger USA at forbedre den strategiske stabilitet ved at demonstrere, at det ikke er vor hensigt at ugyldiggøre Ruslands strategiske atomafskrækkelse eller at destabilisere det strategiske, militære forhold til Rusland. Strategisk stabilitet ville blive styrket gennem lignende russiske skridt over for USA og vore allierede.«

Alt imens erklæringen vil blive fortolket på forskellig vis, så hævder den klart, at det amerikanske militær ikke har nogen hensigt om at bruge den forstærkede B61-bombe til et atomart førsteangreb mod Rusland, ej heller har det til hensigt at ændre noget i USA's atomholdning.

Ikke desto mindre forbliver den påstand tilbage, at ændringerne i ydedygtigheden af det våben, der nævnes i erklæringen – at der er tale om en forøget flyoverlevelse – såvel som forbedringen af præcisionen og dets lave sprængkraft (der kan ændres fra 0,3 til 50 kiloton), rent faktisk udgør en ny nuklear kapacitet, som udviser skellet mellem nukleare og konventionelle våben og gør dem mere militært »anvendelige.«

Som respons på Pentagons svar bemærkede Lyndon LaRouche, at man ikke kan komme uden om den kendsgerning, at Det britiske Imperium gør fremstød for en politik om en nuklear konfrontation med Rusland og Kina som respons på det nuværende, globale, monetaristiske systems umiddelbart forestående død, som nu er gået ind i sin »bail-in«-undergangsfasen. Kendsgerningen er, at udviklingen og opstillingen af nye, taktiske atomvåben, kombineret med opstillingen af det europæiske missilforsvarsprogram, ikke er andet end en politik for førsteangreb. LaRouche understregede,

at det er en politik for førsteangreb, som er udtænkt i London af Det britiske Imperium, og som forfølges af deres handlinger i Det hvide Hus, Obama.

Læs også:

Helga Zepp-LaRouche, 22. marts, artikel:

Verden på randen af 3. Verdenskrig: Hvorfor modernisere USA's atomvåben?

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1592>

[1] Seneste Nyt 23. marts: SKAL EUROPA VÆRE SKUEPLADS FOR
ATOMKRIG MED RUSLAND?

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

Barack »Strangelove« Obama spiller atomkrigs-videospil med verdensledere

27. marts 2014 – Præsident Barack Obama lavede topmødet om atomsikkerhed i Haag i mandags om til et psykologisk krigsmøde om, hvor tæt vi faktisk er på nuklear udslettelse. På trods af stærke protester fra den tyske kansler Angela Merkel gennede Obama og den britiske premierminister David Cameron de 35 verdensledere, som deltog i det fjerde topmøde om atomsikkerhed, ind i et computerspil, baseret på et scenario, hvor terrorister angriber en af verdens store byer med en stjålen, ulovlig atombombe.

Scenariet havde en storby som mål – »City og London, eller Wall Street eller Milano«, fik lederne på topmødet at vide. Der var tre professionelt produceret videoer, som lederne blev lokket til at se og dernæst i »virkelig tid« respondere på, mht. mulighederne for respons. *The Daily Telegraph* rapporterede den 25. marts, at den tyske kansler Merkel var meget oprørt over bagholdet med krigsspillet, og hun gjorde kraftig indsigelse, idet hun kaldte det 'upassende' for et møde på så højt plan mellem verdens ledere. Sluttelig pressede Obama hende til at spille med. *The Daily Telegraph* rapporterede, at »Obama, den eneste leder, som spillede spillet under ledsagelse af en højtstående embedsmand, skal have presset på for, at demonstrationen fandt sted.«

Merkel var ikke den eneste, der var forbløffet over Obamas topmøde-stunt. *New York Daily News* fra i går havde et næsten helsides forsidebillede af Manhattans skyline med en atompaddehattesky bag den, og undertitlen »En atombombe i NYC, hr. præsident?« med en grel titel, »Tak for at dele det med os!« Forsidebilledet fulgtes med en lederartikel med titlen »Præsident Strange Love«, som begyndte, »Nu ved New Yorkere,

hvad præsident Obama mener, når han taler om nuklear nedfrysning: 'Det er den fornemmelse af blodet, der fryser til is, som han påførte ved at give udtryk for sin bekymring om et atomangreb her ... 'Ud af det blå indeholdt erklæringen en antydning om, at Obama havde grund til at frygte ting, der var mere forfærdelige og umiddelbart forestående end det generelle niveau af frygt, som har lagt en skygge over de fem bydele i næsten 13 år. Vi kunne godt have undværet visioner, som dukkede op i skræmmende form – en paddehattesky over Rockefeller Center, et Times Square, forgiftet af radioaktivitet – ud af præsidentens forsøg på at forsvare sin politik mod Rusland ved at sige, faktisk, at Putin ikke er nogen Bin Laden.«

Lederartiklen satte også Obamas krigsspil i forbindelse med hans fremstød for at forsvare National Security Agency's indsamling af metadata om amerikanske borgere. Ved at skræmme livet af amerikanere, især New Yorkere, håber han på, at han igen kan slippe godt fra forfatningsstridig masseudspionering.

Lyndon LaRouche kommenterede, at Obamas psykotiske opførsel i Haag er endnu en indikation på, at han nu er sunket ned i en virkelig Nero-fase, hvor han er ude på at dræbe og ikke kan skjule sin mani.

Barack »StrangeLove« Obama

spiller atomkrigs-videospil med verdensledere

27. marts 2014 – Præsident Barack Obama lavede topmødet om atomsikkerhed i Haag i mandags om til et psykologisk krigsmøde om, hvor tæt vi faktisk er på nuklear udslettelse. På trods af stærke protester fra den tyske kansler Angela Merkel gennede Obama og den britiske premierminister David Cameron de 35 verdensledere, som deltog i det fjerde topmøde om atomsikkerhed, ind i et computerspil, baseret på et scenario, hvor terrorister angriber en af verdens store byer med en stjålen, ulovlig atombombe.

Scenariet havde en storby som mål – »City og London, eller Wall Street eller Milano«, fik lederne på topmødet at vide. Der var tre professionelt produceret videoer, som lederne blev lokket til at se og dernæst i »virkelig tid« respondere på, mht. mulighederne for respons. *The Daily Telegraph* rapporterede den 25. marts, at den tyske kansler Merkel var meget oprørt over bagholdet med krigsspillet, og hun gjorde kraftig indsigelse, idet hun kaldte det 'upassende' for et møde på så højt plan mellem verdens ledere. Sluttelig pressede Obama hende til at spille med. *The Daily Telegraph* rapporterede, at »Obama, den eneste leder, som spillede spillet under ledsagelse af en højtstående embedsmand, skal have presset på for, at demonstrationen fandt sted.«

Merkel var ikke den eneste, der var forbløffet over Obamas topmøde-stunt. *New York Daily News* fra i går havde et næsten helsides forsidebillede af Manhattans skyline med en atompaddehattesky bag den, og undertitlen »En atombombe i NYC, hr. præsident?« med en grel titel, »Tak for at dele det med os!« Forsidebilledet fulgtes med en lederartikel med titlen »Præsident Strange Love«, som begyndte, »Nu ved New Yorkere, hvad præsident Obama mener, når han taler om nuklear nedfrysning: 'Det er den fornemmelse af blodet, der fryser til

is, som han påførte ved at give udtryk for sin bekymring om et atomangreb her ... 'Ud af det blå indeholdt erklæringen en antydning om, at Obama havde grund til at frygte ting, der var mere forfærdelige og umiddelbart forestående end det generelle niveau af frygt, som har lagt en skygge over de fem bydele i næsten 13 år. Vi kunne godt have undværet visioner, som dukkede op i skræmmende form – en paddehattesky over Rockefeller Center, et Times Square, forgiftet af radioaktivitet – ud af præsidentens forsøg på at forsvare sin politik mod Rusland ved at sige, faktisk, at Putin ikke er nogen Bin Laden.«

Lederartiklen satte også Obamas krigsspil i forbindelse med hans fremstød for at forsvare National Security Agency's indsamling af metadata om amerikanske borgere. Ved at skræmme livet af amerikanere, især New Yorkere, håber han på, at han igen kan slippe godt fra forfatningsstridig masseudspionering.

Lyndon LaRouche kommenterede, at Obamas psykotiske opførsel i Haag er endnu en indikation på, at han nu er sunket ned i en virkelig Nero-fase, hvor han er ude på at dræbe og ikke kan skjule sin mani.

Politisk orientering den 27. marts 2014

<http://www.youtube.com/embed/75Nr9kEuxcQ>

Lavrov bedyrer, det er ingen stor tragedie, hvis Rusland ekskluderes fra G8

26. marts 2014 – Fra sidelinjen af atomkonferencen i Haag sagde russiske udenrigsminister Sergei Lavrov den 24. marts, at han ikke kunne se »den store tragedie«, hvis Moskva skulle blive ekskluderet fra Gruppen af Otte (G8).

»Hvis vore vestlige partnere mener, at dette arrangement har udlevet sig selv, må det være sådan. Vi forsøger i det mindste ikke at holde fast ved dette arrangement, og vi ser ikke den store tragedie i, at gruppen ikke mødes«, sagde Lavrov til reportere efter individuelle samtaler med både den amerikanske udenrigsminister og Ukraines overgangs-udenrigsminister Andrij Deshchytsya.

Med hensyn til Krim sagde Lavrov, at det havde »ret til selvbestemmelse« og at Rusland havde handlet for at »beskytte de russere, der havde boet der i hundreder af år.«

»Vi stolede længe på vore vestlige partnere. Vi har en idé om værdien af vore vestlige partners løfter«, tilføjede han.

I mellemtiden mødtes Barack Obama med lederne af G7 for at planlægge nye sanktioner mod Rusland. G7 udstedte en erklæring efter krisemødet i Haag, der lød, »Vi er fortsat parat til at intensivere handlinger, inkl. koordinerede sanktioner inden for sektioner, som vil have en voksende betydningsfuld virkning på den russiske økonomi, hvis Rusland fortsat optrapper denne situation.«